

НЕУЧЕНИЕТО И ѿ НЕВѢЖЕСТВОТО ДА ВѢГАМИ И ДА
СА ОУКЛОНАВАМИ КАТО ѿ ЕДИНЪ КОРЕНЪ ВСЕ-
МЪ СЛЪ.

Но азъ многѡ са прострѣхъ да хората-
вамъ за оученитѣ, ѿ които, понеже мно-
зына знаа и ѿ нынѣшнитѣ, които са на
нашето време, чи не токмѡ оумѣреннѡ, но
и крайнѣ добродѣтелиѡ живѣатъ, и ѿ ве-
ликихъ человекѡвъ са почитатъ, за това
ми и досрамѣ вече да хоратавамъ. Но азъ
не хоратавамъ съ мѣсль, чи съ мѡлта грѣ-
бость ще ги забрана нѣщо, защо ти не-
матъ потреба не то ѿ мѡлта хѣдость, не то
ѿ дрѣги мнѣ подобны, или и по добры да
са похваляватъ, и да са бранятъ: Защо
тѣхната премѣдрость ги ѣ похвалила до-
болнѡ, и всегда ги похвалява, и многѡ ѿ
тѣхъ ѣ представила предъ царѣ и велмѡжи,
и имато имъ ѡбезсмѣртила, ѣакѡ безсмѣр-
тѣе естъ въ ней: (1) но мѣсльта ми ѣ
да подамъ токмѡ на прѡститѣ мой едино-
род-

---

(1) Премѣдр: Сол: гл: ѣ. ст: 31.